

„Der er i udvalget opnået enighed om, at kollektive aftaler om begrænsning af lærlingeantallet indenfor et fag principielt erklæres ugyldige.

Man har dog fundet det rimeligt at henlægge en dispensationsbeføjelse til lærlingerådet; det forudsættes herved, at lærlingerådet, inden afgørelse træffes, indhenter erklæringer fra de interesserede organisationer og offentlige institutioner, herunder det faglige udvalg samt eventuelt arbejdsmarkedskommissionen, der under behandlingen af spørgsmålet om de store fødselsårganges uddannelsesproblemer har ført og stadig fører forhandlinger med fagenes organisationer om den samfundsmæssigt set ønskelige tilgang til fagene.“

Kapitel VII.

Overgangs- og slutningsbestemmelser.

Ifølge § 33 træder loven i kraft den 1. december 1956 (oprindeligt foreslået fastsat til 1. oktober 1956); dog finder bestemmelsen i § 16, stk. 2, 2. punktum (hvorefter lærebrev ikke må udleveres lærlingen, forinden denne har bestået handelsmedhjælpereksamen eller en tilsvarende eller mere omfattende prøve), ikke anvendelse på de ved lovens ikrafttræden bestående læreforhold.

Ifølge § 34 gælder loven ikke for Færøerne og Grønland.

Ved lovforslagets 1. behandling anerkendtes fra alle sider betydningen af — ikke mindst af hensyn til de store årgange — at få gennemført en lærlingelov, som kunne skabe gode uddannelsesmuligheder for ungdommen og forøge antagelsen af lærlinge.

Hans Rasmussen (S) fandt, at lovforslaget på forskellig måde tilgodeså lærlingenes interesser under hensyntagen til forholdene på arbejdspladserne. Spørgsmålet om en kvalificeret faglig *uddannelse* var det væsentligste, og han var tilfreds med, at lovforslaget i *højere grad* overlod det til *fagets egne folk* at tilrettelægge såvel den praktiske som den teoretiske undervisning. Han fandt det rimeligt at fastholde *mesterlæreprincippet* som den uddannelsesform, der gav de bedste resultater, uden dog derfor at forhindre en *videre udvikling af nye uddannelsesformer*, og lovforslaget var i så henseende på linie med den udvikling, der var foregået i de senere år. *Dagskolen* kunne han have ønsket hurtigere gennemført, men han erkendte, at der på dette område var vanskeligheder, som kunne motivere en vis overgangstid. Tendensen var dog allerede under den hidtidige lov gået i retning af dagskoleundervisning, som gav lærlingene *større kvalifikationer* gennem sin *mere intensive og koncentrerede undervisningsform*.

Et forbud mod begrænsninger af lærlingeantallet ville efter hans